

людоньки циганів; на що скажеш, шукати.

Антін: Ага, на що нам! А ось дитину вкрали у того чоловіка.

Кривий: Господи, бачив хто такий гріх? Аби земля їх поглотила, аби погинули до тла. А колиж воно сталося?

Семен: Вчора, вчас з вечера.

Кривий: Та ви би за слідом, дитини не понесе в мішку, мусіли вози мати.

Роман: Нема сліду! Нема надії на мою дитину, нема і найменшої.

Кривий: Людоньки добрі, — майте милосердя, не крайте мого серця. Я би вам щось порадив, людоньки, щоби вам помочи.

Роман: Дідусю, неба вам приклоню, лишень говоріть!

Кривий: Єсть в Лукавці, то буде три милі звідси, тамтуда на опівніч.

Семен: Або-ж ми не знаєм?

Кривий: Єсть там баба ворожка, сліпа на одно око. Вона видьма, з циганами знаєся. Її беріть, а припечіть — то певно скаже, куди пішли. А туди їм дороги нема. Де зайдуть туди?

Семен: Коли бачили пастухи, що йшли туди якісь люде.

Кривий: Може і йшли, щоби слід затерти, а потім повернули лісом на зруб, ой бо цигане, то